

VISCA LA REVOLUCIÓ,
MAGALI!

NÚRIA BUSQUET

MÀRIAM BEN-ARAB

ZEBRA

VISCA LA REVOLUCIÓ,
MAGALI!

NÚRIA BUSQUET

MÀRIAM BEN-ARAB

animallibres

1

MANIFESTACIÓ!

La mare és antisistema, que vol dir que no es penitina gaire, s'enfada molt, no té mai diners i sempre està molt ocupada fent assemblees i manifestacions. Sempre explica que la primera paraula que vaig dir va ser «MANIFESTACIÓ». Segons el pare, només vaig pronunciar «MAMA» moltes vegades, però no gosa portar-li la contrària a la mare, no fos cosa que li muntés una manifestació.

Des de petits, la mare ens ha educat en un clima revolucionari, per si de cas necessita reforços per manifestar-se. A casa sempre estem a punt per a una bona manifestació, perquè cada dia hi ha alguna cosa per la qual lluitar.

Fins i tot quan anem de viatge ens manifestem per si de cas. No se sap mai quan haurem de necessitar les nostres habilitats per reclamar el que és just i, a més, és una activitat familiar per fer tots junts i divertir-nos.

GRÀCIES,
MAGALÍ!

Vull cantar *khevi* i
no aquestes cançons
ridícules!

Nyam-
nyam?

Fes alguna cosa,
Joan, que ens
detindran a tots!

La meva germana Agnès s'assembla molt a la mare i li encanta manifestar-se. Quan va néixer plorava desconsolada i aixecava el puny en senyal de protesta per haver hagut d'estar tant de temps dins la panxa amb l'Eloi. Li agrada cridar, fer pancartes i pintades, i bàsicament barallar-se, sobretot amb l'Eloi, el nostre germà.

Des de sempre, els Bonllonguet ens hem organitzat per reivindicar les causes justes; i de tant en tant fem manifestacions preventives, que vol dir que reivindicuem alguna cosa per si de cas. Precisament aquesta setmana vam adonar-nos que feia massa temps que no ens manifestàvem i vam fer un *bràinstorming*, que vol dir una reunió per pensar, i així decidir de què ens queixàvem.

L'endemà, a l'escola, vam repartir octavetes reclamant el dret dels alumnes a fer una excursió al Montxiroi. En Quim Caragrassa, que respira com en Varth Deider de *La guerra de les palanques*, va passar per allà just quan estirava el braç i li va quedar el fullet enganxat a la cara i no podia respirar.

La nostra iniciativa no va ser gaire ben rebuda entre els poders de l'escola, que van fer servir la força de la seva autoritat per intentar, sense èxit, imposar-nos el silenci. O sigui, que ens van dir que calléssim.

La tradició diu que després de fer enfadar algú de l'escola, toca que els pares intervinguin i hi diguin la seva. Als adults els encanta reunir-se per comentar qualsevol cosa dels nens; si no fos per nosaltres no tindrien res de què parlar. O sigui que ens van ajuntar a tots i vam celebrar la tradicional reunió familiar amb la directora.

Aquell dia els adults de la família no en van tenir prou de reunions, i vam haver de fer una altra reunió d'urgència tal com volia el pare, amb un únic punt del dia: «Unificació del criteri de protestes dels fills Bonllonguet». Vam arribar a tres acords bàsics.

El més important d'una protesta és la unió de tothom per aconseguir un objectiu comú. Per tant, es pot dir que la protesta dels Bonllonguet va tenir un èxit aclaparador, perquè la Pepita ens va donar una gran notícia l'endemà:

